

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 18 -10- 2005	
Císlo: 7662/05	Vyřizuje: Hgr. Petr
Přílohy:	

MĚSTSKÝ SOUD V BRNĚ	
..... krát	příloh
Kolky	Kč
Došlo: 11 -10- 2005	v hod
Podle poštovního razítka dáno na poštu	
dne	Podatelna

1378/05-Lps

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Marka Cigánka a soudců JUDr. Marie Černé a JUDr. Martina Hynka, ve věci žalobkyně **Tchibo Praha, s.r.o.**, se sídlem v Jihlavě, Párovská 75, zast. JUDr. Zuzanou Žežulkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Belgická 23, proti žalované **ČR – Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o 1.270.911,-Kč s přísl., o odvolání žalované do rozsudku Městského soudu v Brně, č.j. 47C 38/2000-30, ze dne 19. listopadu 2002,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **mění** tak, že žaloba, aby žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku 1.270.911,- Kč se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

Rozsudkem č.j. 47C 38/2000-30 ze dne 19. listopadu 2002 uložil Městský soud v Brně, vycházející ze zák. č. 58/1969 Sb., žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 1.270.911,-Kč z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou jí nezákonným rozhodnutím. Soud I. stupně dospěl k závěru, že bylo-li rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze, šlo o rozhodnutí nezákonné, přičemž souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody shledal zřejmou; splnění všech předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím vzal za prokázané, žalobu v důsledku toho pak za důvodnou.

Proti citovanému rozhodnutí soudu I. stupně podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání s tím, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci; navíc namítá nedostatek podmínek samotného řízení. Zastává stanovisko, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována, když svoji legitimaci odvozuje toliko od smlouvy o prodeji podniku uzavřené 30.8.1998 mezi Balírnami Tchibo, a.s., jako prodávající které byla pokuta uložena a jí, tedy žalobkyní jako kupující, ač společnost která prodávala coby subjekt práv a povinností nadále existovala ještě 3 měsíce po podání žaloby. Předmětem řízení je pohledávka vzniklá z titulu nezákonného rozhodnutí orgánu veřejné správy; je tak názoru, že ve věci jde o veřejnoprávní vztah. I kdyby soud připustil, že nárok vychází z práva soukromého, nutno vyjít z toho, že mezi aktiva převoditelná režimem smlouvy o prodeji podniku nárok na náhradu škody způsobené jinému subjektu rozhodnutím orgánu veřejné správy nepatří. Předmětný prodej podniku není universálním nástupnictvím a být jím ani nemůže; v rozsahu převzatých pohledávek a závazků jde pouze o řadu singulárních sukcesí, nijak neovlivňující žalobcem uplatňované právo na náhradu škody. Pokud se týká její výše, tuto žalobce neprokázal a nedoložil, co se rozumí pod pojmem „vážená úroková míra“ na které výpočet staví. Kromě uvedeného nebyly ze strany žalobce předloženy důkazy, že by ve vztahu k peněžní částce ve výši odpovídající uložené pokutě postupoval způsobem uváděným v žalobě. Té pak nelze vyhovět ani proto, že nedošlo k předběžnému projednání nároku, jehož nezbytností je jeho vyčíslení s odůvodněním tohoto, nelze-li jej přímo prokázat; nelze přijmout závěr, že orgány veřejné správy budou požadované částky vydávat ze svých rozpočtových kapitol toliko na základě výzvy jiných subjektů, nijak nepodložené a nezdůvodněné. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek Městského soudu v Brně změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá, příp. aby tento zrušil a rozhodl o zastavení řízení.

Žalobce se k odvolání žalovaného písemně vyjádřil při zdůraznění zákl. pojmů ust. §5, §476, §477 odst. 1, 2 obč. zák., že pohledávka je žalována a uplatňovaná podle zák. č. 58/1969 Sb. postaveným k obč. zák. jako lex specialis; nutno ji posuzovat jako civilní nárok ze soukromého práva, omezit převod pohledávky vyplývající ze zákona a smlouvy o prodeji podniku s odvoláním na veřejné právo a daňový řád nejde. Nárok žalobce jednoznačně spočívá v soukromoprávní pohledávce, kterou přechodem práv získal; žalobce je pro podání žaloby aktivně legitimován. Pokud se týká výpočtu pohledávky, její správnost byla potvrzena Ministerstvem financí ČR, pokud jde o předběžné projednání nároku a jeho uspokojení žalovaným, fakt, že toto proběhlo, doložil důkazy (žádost žalovaného o prodloužení lhůty pro vyjádření k nároku žalobce, jeho písemné stanovisko k uplatnění tohoto. Navrhl, aby rozsudek prvostupňového soudu byl jako věcně správný potvrzen.

Krajský soud v Brně poté, co přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí soudu I. stupně, i řízení které mu předcházelo dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.

Soud I. stupně, a tato skutečnost zůstala nenapadena, věc správně posuzoval dle zák. č. 58/1969 Sb., jako náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím a správně se zaobíral předpoklady odpovědnosti státu za tímto vzniklou škodou která je odpovědností objektivní, nicméně, pokud se týká otázky škody samé a přechodu závazku z postiženého subjektu na žalobkyni, tuto vyhodnotil, dle názoru odvolacího soudu, nesprávně.

Náhrada škody je institutem občanského, příp. obchodního zákoníku, řešící vždy soukromoprávní rovný vztah stran sporu, přičemž není rozhodné čím, příp. kým byla způsobena, nehraje tedy roli, byla-li to příp., jako ve věci této, moc veřejná. Nelze tak, než námitku žalované, že se jedná o pohledávku z oblasti veřejného práva, kterou nelze smluvně převádět, odmítnout. Prvostupňový soud v tomto směru tedy zaujal správný právní názor, správně při řešení aktivní legitimace žalobce ve sporu vycházel z ust. §477 odst. 1 obč. zák., byť závěr, který z posouzení této dovodil, má odvolací soud za mylný.

Z obecného hlediska je škodou majetková újma nebo ušlý zisk, to znamená, že škoda je vždy reálná (skutečná) anebo reálně předpokladatelná (zisk z podnikání) – zisk nebyl dosažen, i když nebyt škodné události být dosažen mohl a měl při obvyklém chodu věcí. Není tedy ušlým ziskem ujma vyjádřená paušálním ekvivalentem (míra inflace, diskontní úroková sazba apod.) tedy něčím, co nemá v reálných zdrojích zisku poškozeného podklad (k podobné problematice srovnej i rozhodnutí NS ČR 25Cdo 38/2000).

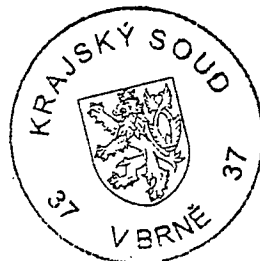
V řízení bylo prokázáno, že rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž, kterým byla Balírnám Tchibo, a.s. v likvidaci uložena pokuta a jimi také uhrazena, přičemž není rozhodné z jakých důvodů se tak stalo, bylo jako nezákonné zrušeno rozhodnutím Vrchního soudu v Praze. Soud, vázán skutkem tak, jak je žalobcem tvrzen, včetně toho, z čeho je dovozován, vycházejí ze shora uvedeného, vzal základní předpoklad pro přiznání žalovaného nároku, tj. že uložením pokuty právnímu předchůdci žalobce bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, přičemž důvody proč se tak stalo nejsou podstatné, za daný. Jinak je tomu pokud se týká škody samé, tedy škody specifického charakteru posuzované dle spec. zákonného předpisu – zák. č. 58/1969 Sb. (lex specialis k občanskému zákoníku). Žalobce se domáhá po žalovaném zaplacení žalované sumy, představující dosud nevydané příslušenství k jím uhrazené pokutě, již žalovaným mu právě z důvodu nezákonnosti jejího uložení vrácené, konkrétně označené jako výnos z připsaných úroků, představovaný „váženou úrokovou mírou“. Takto vyjadřuje rozdíl v ceně peněz na začátku a konci předmětného období, kdy částka 7.000.000,-Kč, v důsledku nezákonného rozhodnutí, byla mimo dispozici Balíren Tchibo, a.s. v likvidaci, tedy de facto, domáhá se úhrady ceny peněz. Z uvedeného pak ale nelze než dovodit, že to, co žalobce jako škodu žaluje, škodou ve smyslu tak, jak je žalováno být nemůže, neboť jde-li o cenu peněz, a s těmi Tchibo a.s. v likvidaci nepodnikala, nemohla tato představovat závazek, jež by mohl při prodeji podniku, při respektování zák. ust. §476, §477 obch. zák., přejít. Vycházejí z uvedeného, za situace, kdy žalobcem přednesený nárok představuje tzv. hypotetickou škodu, jež v podstatě není ani újmou, ani ušlým ziskem, kdy závazek nesouvisející s činností původního subjektu, tj. Tchibo, a.s. v likvidaci nemohl na žalobce přejít, a škoda jím vyčíslena fakticky není ničím jiným než diskontní cenou, tj. za co ČNB prodává peníze jiným bankovním domům, tedy je pouze jiným vyjádřením inflace, a ta není škodou, nemohl odvolací soud rozhodnout jinak, než ve výroku uvedeno, tj. v souladu s ust. §220 odst. 1 o.s.ř. rozhodnutí soudu I. stupně změnit.

Výrok o nákladech odvolacího řízení opírá soud o ust. §224 odst. 1 §142 odst. 1 o.s.ř.; úspěšný žalovaný jejich náhradu nežádal, nebyla mu proto ani přiznána.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni.

V Brně dne 30. května 2005

Za správnost vyhotovení
Miroslava Fajbusová

JUDr. Marek Cigánek, v.r.
předseda senátu